

To hvězdář jménem Kepler ti odkázal svůj snář.
A Galileo brejle a Shakespeare kalamář.
A z Picassova plátna se šklebí tvoje tvář.
Sám na sebe se díváš.
Ten Picasso holt uhád, co já tak dobře vím.
Jak rád bys se vším praštil. Jo, namouduši vším.
Tvým čelem táhnou vrásky, jak vědmy povětřím.
Ne, ty si nezazpíváš.

To's přitom dostal zpěvník andělů na kůru.
Jsi na vrcholu slávy, a proto v ažuru.
A přesto pod tvou kůži, jak pilous pod kůru,
se usadila tíseň.
Teď před zrcadlem ptáš se, zda jsi to ještě ty.
A nebo někdo jiný, v tvém těle zakletý.
Ten nevitáný cizák se vetřel před léty.
A roztáh se jak plíseň.

To pískle ve tvé líhni je příští Ohnivák.
A ty mu sháníš larvy a sidol na zobák.
A přesto valem chřadne, jak obyčejný pták.
Ach, co mu asi schází ?
Co scházelo tvým dcerám ? Proč řekly, že jsi lhář ?
Dnes v pohraničí učí jak zvládnout slabikář.
A místní lidé tvrdí, že matná svatozář
je ve tmě doprovází.

Proč pořád zapomínáš co řek ti rabbi Löw ?
Že úspěch plodí úspěch, jenomže krev je krev.
Běž, dej mu kámen na hrob. Snad zmírníš jeho hněv.
Snad ještě vyslyší tě.
Snad z tebe nějak sejme to břímě těžkých vin.
Snad řekne